

MAMBO

„Mnogo dobar, ovaj basista“, kaže jedna od njih. „Simpatičan, pričaju da ima dva metra...“

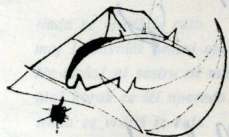
Žene polivaju kofama dvorišta usred grada. Peremo, peremo, a uvek je prijava. Ej, mambo, mambo italijano. „A šta mu to znači mambo?“. „Ne znam, zgodno je.“

Otišao sam na boksmeč jer nisi bila slobodna. A šta ćeš! Mambo italijano. Znaš li da igraš. Ne znam, ali zgodno je...

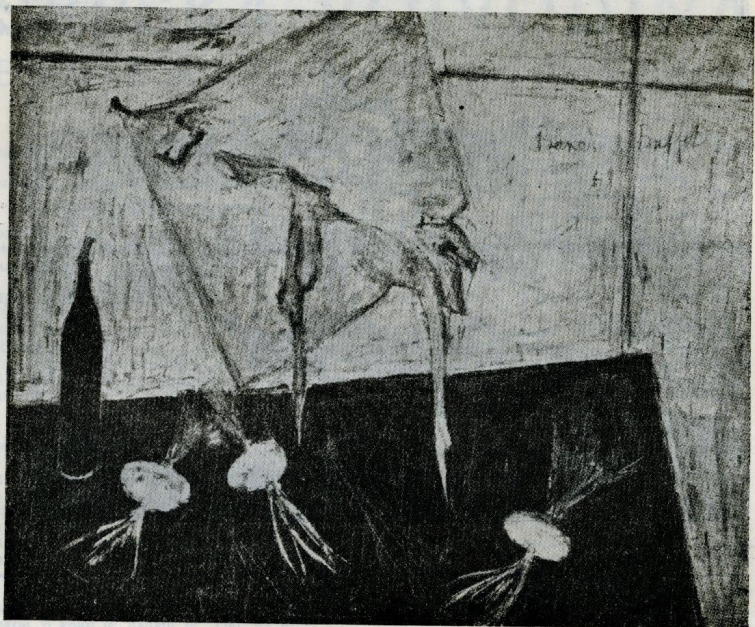
Mislio je: kao dva dlana, brzo, požuri, dva stisnuta dlana a medju njima ništa, e, da mi je da se udenem u to ništa, moj i ne-moj dlan, tako bih ga jedino mogao stajno osećati, pod spoljnim pritiskom zatvoreno, to jedinstvo u sebi, to ništa životsmrt. Prosto je praktično nemogućno biti izvan tog jedinstva. A sve je protiv toga. Niko neće da zna da je život smrt, budite licem prema njoj okrenuti, ogledalo vam je. Uostalom, kao u arheologiji... Na takvu je patetiku naterala starog skeptika Duku ona njegova Lalinka...

Mislio je: ima nešto u tome. Kako Duka priča i stiska dva dlana, svoj i moj, pa tvrdi: eto, ovako vam je to, unutra ništa. Nešto tu ima. A Duka je lekar.

„Ta, ljubomorna je, ljubomorna, ne da se izdržati i mnogo svoj parket čuva, čistunica, inače lepa, baš lepa žena, onako ugojena, oprana, bela. Bez šale, mlatnula me je jednom dobrim komadom po glavi, spavao sam, znate, a ona, bajagi, osetila tuđi miris. Rekao sam joj: njuškaš kao pseto, poliču se hlороformom. Držala je taj panj u ruci kad sam se probudio, nezgodan komad, kažem vam; stoji i zuri u mene, a ja njoj ono o psetu, ispustila je drvo iz ruku i sikće: ja da trpim svaku jegulju... I još neke ružne reči. Verujte, ne znam da ona žena liči na ribu. Zapamtio sam usta, velika i debela, za nas belce nekako naročito crvena i krupna usta. Je li to greh, pitam vas. I zategnuta koža na njima. Čudna usta. Zna da peva. Mambo italijano. Podrediti se ritmu vremena, kaže. Pa dobro, je li život u mambu i velikim crvenim usnama? Ta znam ja da nije. Gluposti“.

Bila je to ozbiljna stvar. Duka je ženu prvi put odveo na groblje u nedelju popodne, verovala je da idu u šetnju. Čudila se. Željan sam mira. Šeta mi se baš ovde. Sutradan opet. I preksutra. Četrnaest dana izvodio je debelu Lalinku, belu, lepu i dobro obučenu i hodali su medju grobovima. Slušaj, govoriila je nekako postidjeno i u drugoj, njemu novoj, intonaciji, vidiš da svi donese cveće, a mi ništa. Kupovala bi male, gotove bukete; njih nude žene na ulazu u groblje onim posetiocima koji ne vole da dovlače cveće čak iz grada, bar ne moraju mnogo da misle. Sve je unapred odabrano, sredjeno i svezano. Za trideset, pedeset ili sto dinara. Samo je u tome razlika. Danas ću da uzmem za sto. Uzmi, rekao je. Pratili su sprovod koji je slučajno naišao. Ruže su tako bujno cvetale da je rekla: Slušaj, čini mi se da se protežu i otvaraju tu, pred nama, da se kidaju od silnog zdravlja, bacaju listiće a novi im odmah niču. Da, da, odgovorio je. Iza leja je bio mali grob a dva su deteta skičala jer su od kuknjave već glas izgubili, a otac im je, pijan, sedeo na zemlji, izmedju njih. Kao da otac može da bude majka, rekla je Lalinka. Da, da odgovorio je, sedi na klupu, prijatno je. Starice su poslovnim, vrlo skromnim pokretima službeno palile kandila i metlicom čistile kamene grobnice. Rekao je babi koja čuva klozete: kako su dob-

BERNAR BIFE

MRTVA PRIRODA

re i vredne. Baba je otepevala unjkavim glasom: lako je njima, gospodine, plaćene su za to mesečno, a ja nemam stalne plate, tek onako, jedva isteram pet, šest banki.

— Meni se ovde ne dopada, rekla je Lalinka. Nemoj više da me vodiš.

— Da, da, odgovorio je.

— Hoću u Košutnjak. Lepo je. Treba nositi sve ovo u sebi. Je li to ritam današnjice?

— Odkud ta filozofija?

— Zar nisi to hteo, pitala je.

— Bojao sam se da ćeš me ubiti, nasmeja se. Znaš, kažu u hemiji dvoguba so. To je dobro, zar ne? Dvogubi život. To je otprilike ono što ti misliš.

— Ti si uvek mlad, rekla je tužno, ja sam ostarila.

— Ne, nasmeja se.

— Vratio si me životu, rekla je još tužnije.

Otišao sam na boksmeč jer nisi bila slobodna, mislio je, i o Duki, lekaru, i o njegovoj Lalinki. Mislio je dugo, neodlučno, dok je Duka pričao: ova vrućina prija virusima. Lalinka sve pere u rastvoru hipermangana. Prikenuo je Duku: kako to fino zvuči dvogubi život. Vi, lekari, svašta znate. Lako je vama. Recite, je li još ljubomorna.

Duka je odmahnuo rukom: Ah, ženi ne smete dozvoliti da postane zla. Morate bar za to imati vremena. A šta vi mislite, zašto sam se oženio njome, bila je najbolja devojka... a lepa je i danas.

Otišao sam na boksmeč jer nisi bila slobodna. I još sam i tamo mislio: lekar je, kako mu ne dodija da stalno o smrti vodi računa.

„A šta mu to znači mambo,“ kaže žena. „Ne znam, zgodno je.“

Saradnicima
čitaocima
prijateljima
želimo mnogo sreće u Novoj
1957 godini

REDAKCIJA

VERA VRKLJAN

SVEJEDNO

Ovo je slaba ocjena,
a ovo dobra.
Ovo je loš čovjek,
a ovo dobar,
jedna se tama otvorila
i čeka ih.

RAZLIČITE SLIČNOSTI

Ovo je sunce
a ovo zemlja,
kakve li razlike?
Ovo je čovjek
i ovo čovjek,
kakve li sličnosti.

PROLAZNOST

Brzo je jezdio konj mog života.
i odjednom se zaustavio
I pao.
Ako moj konj umre
umrijet ću i ja,
jer pješice ne ću daleko stići.

SAZNAJNE

On ima jedan sat
i mnogo ga voli
jer u njemu gleda vrijeme.
I ja imam sat
ali ga još ne volim
jer nikad nisam videjela
svoje vrijeme.